

2. szám.
Sept. 10-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

EGY BETEG COLLÉGÁHOZ.

Kedves barátom, európai béke,
Hallom, beteg vagy : én is az vagyok.
Köhögsz ugye bár? én is azt teszem.
Alkalmasint meghűtöttük magunk.
Én már tudom : minap a nagy viharban.
Te meg aligha a nagy szélbe' nem,
Mit az angol hírlapok keltenek.
Nyilallik oldalad? enyém is.
Bennem ez alkalmasint aranyér,
Te benned meg az olasz mozgalom.
A gyomrod is rossz, épen mint nekem.
Nekem tudom, hogy szilva árta meg.
Te meg nagyon sokat találtál enni
Holmi éretlen államkölesönökből,
S az fekszi most a gyomrodat.
Vigyázz magadra kedves jó barátom :
Az ilyen gyöngö embereknek, mint mi ketten,
Minden megárt; takard be jól magad.
Jó a flanell, még jobban melegítne
Annál a nép szerelme tégedet.
Végy purgativát, hadd pusztuljanak
Régóta gyötrő szalagférgeid.

Aztán ne zárkozzál szobádba el,
Szoktasd magad sőt inkább a szabadhoz,
Nem gyógyít tégedet meg semmi úgy,
Mint a szabad lég — és a szabad szó.
Ne csak fejedre légyen gondod eztán,
A lábaidra is vigyázz. A lábak
A hü alattvalók, érdemlik azt,
Hogy gondjukat viseld nekik.
Azok viselnek minden terhet — és
Azokról hűti fel magát az ember.
Azért a lábnak is megadd, a mi
A lábé, és mingyárt jobban leszesz.
Nekem bizony azt mondá orvosom,
Hogy legnagyobb és terhesebb bajom
Az, hogy bomolva és rongálva van
A belső constituiom.
Ezt kell nekem most szépen helyre hoznom.
Akkor megint egész ember leszek.
Az én derék, jó orvosom pedig
Igen jeles, tapasztalt férfit. —
Ne küldjem hozzád? . . . . .

K — s M — n.

DOCTOR SCORBUNTIUS MÁSODIK KALANDJA,

a melyben megösmarkedik a kegyes olvasó az 1834-dik évi korszakkal és annak eseményeivel.

Egy barátságos pohár története.

Egy időben azt beszéltek a doctorról, hogy midőn egy megyebeli buzgó hivatalnok eltörött, de roszul összerakott lábszárát megigazítás végett újra eltörné, az elviselhetetlen fájdalomtól gyötört úriember böszült dühvel kapott volna a feje fölött lóggó kardjához azon vérmes szándékkal, hogy kinzóját kegyetlenségei végett rögtön feltráncsirozza; a doctor úgy segített magán, hogy három lépésre eltávozva a gyilkolni szándékozó pátiens ágyától, annak hajborzasztó fenyegetéseire az illő kimért távolságból phlegmatica azt válaszoló :

— *Jöjjön hát ide a tekintetes úr!*

Mire a pátiens mérgében elájult, a doctor pedig helyreigazítá a sérült lábat.

Más alkalommal ismét azt susogták a doctorról, hogy midőn egyszer megrögzött szokása szerint ismét toronyirányba kocsikázna, az őt feltartóztató csösz előtt méltóságteljesen megállva rendesen viselni szokott vérszinü mellényére mutatott, s azt füllenté, hogy ő a beszterczebányai hóhér, ki executióra siet Esztergomba, tehát ha valami késedelem miatt kérdőre vonatnék, ezennel a csöszt teszi érte felelőssé — mi végből ünnepélyesen kérdezé a bámuló ember nevét.

Mire a holtra rémült ember térdein állva kérte, hogy csak siessen ki a határból, nehogy a a termést a jég elverje.

De a legnevezetesebb volt valanemnyi tette között a *barátságos pohár*; ennek története pedig következő :

Az 1834-ki év ősz elején a szőlős gazdákat szép reményekkel kecsegteték az érni kezdő fürtök, mindenik üres pinczéjének megtöltésére gondolt, mindenik szétszáradt hordait igazgatá.

Doctorunk kiballagván egy unalmas délután szőlejebe, álmélkodva vevé észre a szokatlan teher alatt ingadozó venyigéket.

Hm, hm... elmélekedék a doctor hüvös tusculanumában — ha sok a szőlő, sok lesz a bor, sok bornak sok edény : mivel pedig én hordóstól adtam el boraimat — nekem hordókat kell csináltatnom.

Lakott pedig a doctorral egy házban egy Posen környékéről bevándorlott pintérmester,

kit ösmerősei csak csámpás pintérnek neveztek, volt pedig különben az ő becsületes neve Poul-Poullhauser Tóbiás.

Ennek segítségéhez folyamodott hát doctor Scorbuntius, kivel is illő mennyiségű hordók iránt alkut csinálván, előrelátólag kiköté a határidőt is, a melyre a hordóknak el kell készülni. Így megmenekedvén ezen ránézve nyomasztó gondtól, nyugodtabban folytató ismét szokott napi foglalkozásait.

De az idő nem várat magára; ekkor is a szüret szokatlan korán beköszöntött, minden gazda, sürgött forgott, szekerekre pakolva hordóit, kád-jait és az egész családját, egy hétre kivándorolt a szőlőhegyre, úgy hogy a városban csak itt-ott kongott egy járó-kelő ember.

Hej! boldog idők is voltak azok. Esténkiut szép volt nézni a köröskörül kivilágított hegyoldalakat. Itt-ott a sötétben villant valami nagyot, mit nagysokára követett egy dördület, majd egy tüznyárs rohant keresztül a sötétségen a magosba, ott hullatva el kék, zöld s más színű csillagait s a zene közül néha kihallott a harsány trombiták rivalgása.

Bizony dicső napok voltak azok; most is, ha az ember az 1834-diki borra (oh bocsánat, azt akartam mondani hogy korra) gondol, örömtől villámlanak fel szemei. Nagy reményekkel telt korszak? emlékedül ott állnak mélyen rejtegetett pinczeboltozatok alatt kincsgyanánt őrzött hordók gömbölyü termetei, miken e nagy jelentőségű számok vannak felvésve : 1834.

Doctor Scorbuntius is mások példája nyomán kiköltöztvén szőlejebe, roppant nagyságu kádaira szedette a bö termést; müértőleg osztályozván azokat : ez fekete — ebből vörös lesz, ez muskataly — ebből szagos lesz és így tovább.

Épen egy sült lúd hideg tetemeit fogyasztá, midőn vinczellérje lépett eleibe azzal a jelentéssel, hogy a hordók már mind tele vannak és hogy már most mitevő legyen?

— No ha tele vannak, be kell menni a városba, s a pintértől ki kell hozni a megrendelt új hordókat, ezzel szépen feljegyezte egy szelet papirra az akó mennyiséget : öt darab tiz akós, nyolcz darab öt akós, tiz darab két akós és három

darab egy akós, összesen huszonhat darab s száz-tizenhárom akó, ez azt hiszem csak, hogy elég lesz.

Ezzel eligazítva a kis fenakadást, egy vedlett börpamlagon végig nyújtózva élvezte a *dolce far niente* kényelmeit.

Jó két óra múlva jelenti a vinczellér, hogy a szekér visszajött, hanem hordót nem hozott, mert a pintér nem tud róla semmit.

— Ej badar beszéd — szólt kifakadva a doctor, — bizonyosan nem ott járt a hova küldöttem; ezzel nagy lustán fölkelve helyéről, megfordíttatá szekerét, boszúsán felült a kukoricaszár ülésre s a városba hajtattott.

Belépve a pintér műhelyébe, azt épen munka közt találta, a mint legényeivel egy ötven akós hordó összetákolásán iparkodott. vervén arra nagy csörömpöléssel köröskörül az abroncsokat.

A doctor végét várva a fülrepestő robajnak, s ennek végeztével külön hiva a mestert, értésére adta jövelele célját, s kéré hordait miket megrendelt, kiadatni, miután azokra rögtön szükség lesz.

— Bizony Isten nediger Herr, nem készíthetem el, igen sok dolgom volt, mindenféle reparatura. Bizony Isten, igen sajnálom, — beszélt a pintér ravaszul mosolyogva s alázatosan dörögölve száraz kezeit.

— Ej, már hogy beszélhet illet Tóbiás mester, ne tréfáljon, nekem a hordókra szükségem van, mert a nélkül a borom elromlik; lám, hiszen megígérte, hogy pontosan elkészíti.

De Tóbiás mester, ki igaz, hogy a hordókat elkészítette, de az is igaz, hogy azokat egy kis nyereséggel másnak el is adta, jónak látta, egy kis szemtelenséggel és elbizakodottsággal magáról a doctort lerázni.

— Hjah! — felelt nagyot sohajtva: — Mein Gott, az ígéret szép szó, ha megtartják igen jó — (ezt már ő kelme Magyarországon profitirozta, s jónak látta, jelen tárgyban alkalmazni is.)

A doctor sietett egyenesen a szolgabíróhoz.

A kádár rögtön megidéztetett, de oly átkodottsággal tagadott mindent, hogy rá nem lehetett sütni semmit, esküdött égre földre, hogy ő nem vállalt semmi kötelességet: egy szóval, nem lehetett vele semmire menni.

Ilyen körülmények között doctor Scorbunius az első forumon pörít elvesztette.

De a doctor igazságérzetében bizva, elvesztett pörét apellálta s egész lélekkel csüggött annak kimenetelén Ki volt a szegény öreg egészen

sodrából véve, nem volt nyugta sem éjjel sem nappal, annyira bántotta a pintér impertinentiája.

Azonban a pör mindenütt a kádár javára dőlt el, nem lévén a felpörösnek sem tanúja, sem semmiféle bizonyítéka.

Ezalatt a bor megromlott, megeczetesedett, megnyulósodott, szóval: ihatatlanná vált, s doctorunk akár eczet-fabrikát állíthatott volna föl.

Mit tegyen? látta, hogy semmire sem mehet pörével, s teméntelen kára pedig már megesett, elővette burnót-szelenczéjét — s kezdett ismét phlegmaticus lenni.

A kádárral még mindig egy házban lakott, eziránt egy ideig egykedvűn viselte magát, majd kevés nyájasságot mutatott hozzá, végre előzékeny volt iránta, úgy hogy a jámbor porosz azt hitte, hogy az egész hordóféle esemény tökéletesen feledve van.

Mintegy két évre a történetek után, egy vasárnap délután Tóbiás mester a kapu alatt üldögélt, pongyolára vetkőzve, miután odakint igen nagy forróság volt, levén akkor épen kaszálás ideje.

Karsamadiner, üdvözlé a kapun belépő doctort; — tiszteletteljesen felállva helyéről.

— Jó napot, jó napot Tóbiás mester, nos mi ujság? mi?

— Hhaj, jaj, nediger Herr igen meleg van, majd elolvad az ember.

— No hát jöjjön be hozzám egy pohár hideg borra, az majd jól fog esni.

— *Kiszi Hand*, köszönöm alássan, nem vagyok méltó . . .

Ej no — szakítá félbe a vonakodó hálálkodását a doctor, — ne vonogassa magát, hiszen szomszédok vagyunk.

Ezzel előre indult követve a kádártól, ki előbb hátraszólt a feleségének:

Mutter, egy kicsit bemegyek a doctor úrhoz, egy pohár borra.

A mint beléptek, az udvarias háziúr üléssel kínálva meg vendégét, belsőbb szobájába távozott, honnan kis idő múlva egy pinczetokkal és két üres pohárral tért vissza; a poharakat az asztalra, a pinczetokot pedig mint illik, az asztal alá helyeztette.

— No igyunk szomszéd — szólt, s a kezébe vett palaczkából egyik poharat csordultig önté, még a másikba csak látszólagosan töltött egy keveset.

A kádár, felfogva a neki szánt telt poharat, felköszönté a doctort s mohón neki állt a pohár kiürítéséhez, de alig nyelt egy pár kortyot,

borzasztó arczfintoritással tev e le a poharat kezéből.

— No mi baj szomszéd? h t nem tetszik, mi?? . . . mért nem iszik???

— Ah nediger Herr, — felelt savanyú k p-pel a kérdezett — ne tréfáljon, hiszen ez valóságos eczet, és még milyen keser  eczet! ebből egy pohárral világos halálos nyavalya.

— Ne mondja, csodálkozott amaz, no várjon, hát majd t lt k a másikból; — ezzel lehajolt a pinczetokhoz s onnan a kádár nagy r m l s re egy hatalmas mordályt húzva ki egyenesen a r m ilt ember fejének ir nyz  . . .

— Egy hangot se! mert különben halál fia vagy, — ezt a doctor oly hajmeresztő nyugalom-mal mond , mintha legalább két évig Sobri adjutansa lett volna, — minden ajtó zárva, különben sem menekülhetsz, hanem most igyál ha életed kedves, mert ellenkező esetben, a mint doctor Scorbuntius a nevem,  gy puffantlak f be evvel a szerszámmal.

Mit volt mit tenni? a doctor oly határozott s f ltre nem érthető szavakkal beszélt, oly nyugodtan ir nyz  a mordályt a kádár fejének, hogy az esze nélkül kortyasztott sebtibe egy pohárral abból az iz b l.

Egy kis szünet után, mit csak Tóbiás mester rettentő csukl sai szakítottak f lbe, mi talán az ijedség vagy az övezett fluidum hatása volt a

doctor a felvett hangon, r nczokba szedett homlok-kal tovább beszélt :

— No hogy tetszik? jó-e? mi!? Tudod-e te országos vil gcsal  (engedelmet, de a doctor beszélt  gy,  n részemről nem mondan k ilyen el-lent tet), hogy a te practik d következtében lett az Isten áldásából ilyen méreg, h t nem vagy-e te méltó, hogy elevenen juss a gyehenna t zire? mi?? . . . Nem megérdemelné-e te most olvasat-lan huszonötöt, micsoda, he?

A jámbor ember ijedtében szépen ráhagyta, hogy   biz mindezeket megérdemelné.

— No hát te orsz gfut , ha magad is beás-mered b neid sokaságát és megérdemlett b nte-t sedet, h t feküdjél le.

Ezzel el h zva egy k szentartott bambusz-nádat, az engedelmes Tóbiás mesteren elverte az olvasatlan 25- t.

— Jaj, jaj, jaj, új w h! — orditott az execu-ti  végezte után a megkinzott ember; — bocs s-son h t a nediger Herr már most haza.

— Nem oda Buda, ilyen amolyan, most már igyál, — s ezzel Tóbiás mesterrel megitatta az egész pint 1834-ki eczetet, s ennek megt rt nt -vel kibocs jtva a deliquenst, mint a ki legjobban végezte dolgát, előhúzta burn tszelencz j t s  n-el g lten szippantott.

Tóbiás mester pedig megszabadulva szoron-gatott körülményei közül, s lecsipve magát a megivott eczett l, egynh nyszor f lbukott az udvaron s az  t bámuló h zbelieknek dühös or-dit ssal panaszl , hogy a doctor megakarta  tet  lni.

Azok pedig hangos kaczajjal kis rt k előadó-s t, egymásnak t ve megjegyzéseket, hogy a csámpás pintér becsületesen lesz vta magát.

M g a kádár felesége sem adott hitelt férje beszédjének, az is csak azt ism telget  :

— Látod Vatterk m, megmondtam, hogy so-kat ne igyál.

Törvényes úton akart h t magának elégtételt szerezni, de saját k r ra, mert miután semmi bi-zony t kkal sem birt, s t a házbeliek, kik hallot-t k a doctor részéről történt szives meghivást, ellene tanúskodtak,  t marasztalták el mint r -galmaz t egy pár heti börtönre, és hozzá m g az egész esemény nyilvánossá lett általa, s azután minden ismerője azzal boszontotta :

— Sógor! J jjon be egy pohár eczetre.

Szerecsen.

Az ikrek.

— Ejnye, de nagyon hasonlít ez a két kis fiú egymáshoz!

— Ugyebár? de különösen a Károlyka!

Kedves levél.

Mind azt hívém,
 Az ördög se szeret belém :
 S egy hölgyecske,
 Szép, mint egy jáczint fürtöcske,
 Nagy csodámra
 Be-toppanik a szobámba,
 Mosolygva néz;
 Eszem, lelkem szemébe vész.
 Kis levélke.
 Rózsaszínű a kezébe. —
 Ez szobalyány . . . . .
 S szerelmes levél ilyformán . . . .
 Oh szent egek!
 S ti ezt író havas kezek!
 Tehát még is
 Kap szeretőt a nem szép is, —
 Nem mindenki
 Nézi, ki hogy tud bókolni.
 Valahára
 Én is szert teszek arára!
 Mert elveszem,
 Hogy a poklot mennyé tegyem :
 Ha bár lenne
 Mintegy ördög oly fekete,
 Házsártos, rút
 És olyan véu, mint országút,
 Csak szeressen
 Hón, igazán, örökösen.
 Ah de ő szép . . . . .
 S gyönyöröm végtelenbe lép:
 Rózsás ajkak . . . . .
 A magas égbe ragadnak;
 Csillagszemek . . . . .
 Veszedelmes kísértetek;

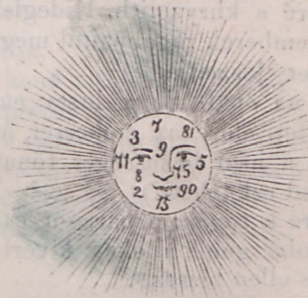
Mi édes lesz
 Ha szeme rajtam tévedez!
 És az ajkak
 Az enyémen elcsattannak!
 A szerelem
 Előre eltölti szívem. —
 Oh boldog én,
 Legboldogabb a földtekén!
 De nézzük hát . . . .
 Gyorsan fel azt a kópertát . . . .

Olvassuk át . . . .

— Szabó-contó — az angyalát! K. D.

Rébusz.

(Megfejtése a jövő számban).

RÉGI FURCSASÁGOK.

II. A hónapok kövei.

Ezelőtt egy pár századdal még komolyan élt az a hit, hogy minden hónapnak van saját drágaköve, melynek gyűrűben, nyaklánczon, vagy gombokban viselése, arra nézve, a ki az illető hónapban született, bizonyos sajátságos erőkket bír.

Január hónapé jáczint: megóvja a lelket a szomorúságtól, esendes álmokat ad, nyakban viselve, a dög-vészttől óv.

Februáré az amethyszt; a ki ezt viseli, nem részegszik meg (valyon egy pár jó torku költőnk nem született februárban? hasznát vehetné), az amethyszt rossz gondolatokat elűz, örvendetes ingéniumot ad, sőt azzal az erővel bír, hogy nagy urak kegyeibe könnyen juttat. (Sok dedikáló, maeenas kergető, pártfogásnyaló vad poéta! de már ezt viseld!)

Martiusé a jáspis: búskomorságot űz, méreg hatását megrontja, nehéz kórságot meggyógyít, s az idéetlen születést meggátolja. (Hát az idéetlen versek kiadását nem gátolja-e meg? meg kellene kísértetni.)

Áprilé a zafir. Ez haragos embereket kibékít. (Tehát polémiák ellen jó.) Vérengző gondolatokat jobbra fordít (bizonyosan Napoleon is viseli) a gyöngé sziveket, ha a szívhez közel viselik, megerősíti.

Májusé a smaragd. A szemek látását élesíti (tessék a diplomataáknak most!) gutaütéstől megóv, a köszvényt eltávolítja, s különösen a női hűséget és szüzi ártatlanságot megőrzi, annyira, hogy a ki ezek ellen vét, annak ujján a smaragd szétpattan. (Figyelmeztetés a férjeknek és szeretőknek!)

Juniusé a khalcedon. Ez legyőzi a félelmet (katonáknak való), nyugtalan szorongást (sokhitelezőjü ars-lánoknak) s elfeledteti a multakat (és más egyéb embereknek).

Juliusé a karniól. A vért esendesíti (magyar! neked való), nehéz álmokat elűzi, s a hirtelenváló ijedségtől megoltalmaz.

Augusztusé a szárdonyx. Éles eszüvé és élczessé teszi az embert. A ki ezt kettétörve felét kedvesének adja, az őt mindaddig el nem feledheti, a míg csak viseli (de hát ha nem akarja tovább viselni?).

Septemberé a khryzolith. Hideglelést és háládatlanságot elűz, emberek rágalmaiktól megóv, a kísértetek-től való félelmet eloszlatja.

Octoberé az opál. Ez a lusta embert munkássá teszi, megéretteti előre az emberrel, hogy kit tartson ellenségének s a házi békességet fönntartja (hatalmas egy kő, ha mind ezt teheti!).

Novemberé a topáz; a haragot és nagy indulatot csillapítja; ostoba gondolatokat kiveri az ember fejéből, s az igézés ellen biztosít.

Decemberé a khryzopráz. Az irigység és fősvény-ség eloszlatója (a régi világban ezt a két indulatot a főbajok közé számították, a mai világban aligha viselik ezért a khryzopráz).

Izék.

Sz—on élt egy becsületes esizmadia, kit a kaputos emberek csak azért is igen gyakran látogatának, mivel hatalmas borai voltak az ő pinczejében.

Egy ízben én is betértem Kis Dávid uramhoz vagy hatodmagammal és ő nem vala rest lelépni velünk a pinczébe. Derék egy pincze volt az! és mennyi volt ben a teleszürt hordó?! Odalépénk az elsőhöz, húzott egy lopóval Dávid uram, sorra kínált és kérdé annak az ő minémiségére vonatkozó nézetünket.

— Igen jó! — feleltünk.

— Ez csak a *bárány* . . . jegyzé meg ő.

Húzott a másikkól.

— De ez már mégis csak jobb ám! . . .

— Ez csak a *farkas* . . .

Húzott a harmadikkól.

— Ah ez remek, ez isteni!

— Ez csak a *tigris* . . .

— Húzott a negyedikkól.

— Szent ég! — ezt őn az égből rabolta . . .

— Ez csak az *oroszlán* . . . Menjünk a legutósóhoz és izleljék meg azt!

— Uram, nincs szó, a melylyel ezt kellőkép dicsérhetnök!

— Hehehe . . . ez már a *Kis Dávid* ám! — felelt ő fontos arczczal.

Pestre utazván, fuvarosom 10—12 éves fiacskáját is fölpackolta a kocsira, hogy hadd lásson világot.

Utazunk szépen, csendesesen; egyszer csak hátra fordul kocsisom, oldalba löki könyökével fiát és szól hozzám:

— Nézze az úr, ez is az én fiam ám, ez a *poszka*; pedig ennek lássa olyan egy anyja van, hogy annak az ő édes testvérbátyja Győrött első esizmadia!

X. helységbe jött a járásbíró és szokása szerint legelőször a helységházához ment, hol a hőség okozta szomját eloltandó egy kis vizet kére.

Rögtön szaladt az öregbíró a kancsóval.

— Megálljon bíró uram, — szóla a szolgabíró, — hát nincsen itt kisbíró, hogy maga mén?

— De igenis, van tekintetes uram kettő is; de az egyik a falu bikáit őrzi, míg a másik doctorunk távolléte miatt a betegeket ment vizsgálni.

A postahivatalnokhoz mén úrnapiján a levélhordó czigány és szól:

— Hát colléga nem jön templomba?

— Már miért kérded ezt?

— Csak azzért, hogy ily hivatalbeli embereknek ily templomparádén illik ottlenni!

A b-i nótáros írta a parasztnak az istáncziát.
Midőn elkészült, kérdé a jámbor földműves, ha valjon mivel tartoznék?

— Öt pengő forint, — volt a válasz.

Sokalta ezen nagyfizettséget a paraszt és szólt:

— Ugyan, megtisztölöm a nemzetös nótáros uramat, nem adhatná alább azt az izét, hiszen Isten nagyon derága!

— Egy fityinggel se alább — azt felelte a jegyző — higye kend saját magamnak is többen van; még a *stemplit* így is ingyen a lom.

— Köszönöm hát nagy jószívességét nótáros uramnak — felelt a pór és fizette nyugodtan az öt pengőt.

A sors élceze.

Isten igéjét egy igen jámbor tisztos lelkész hirdette B. község lakói előtt. A tiszteletesnek a falutól távol egy pinczéje volt, melyben néha egy kis borocska is találtatott. Az 1831-ki cholera kor ide költözködött ki a jámbor tiszteletes, a halált kikerülendő, egy barátjával. Eldegéltek hát, egymást mulattatva s vigasztalva. Egykor a tiszteletest felszólítja barátja:

— Mennék be már a faluba is, hiszen szünni kezd a cholera!

— Ne menjünk még, mondja a tiszteletes. — De a sürgetésnek ellent nem állhatva, bementek. A mint a papházba érnek, előveszi a pap a halottas anyakönyvet és mondja a barátjának:

— No a mint mondám a pinczében, hogy a halottak közé beirlak, tehát lásd, hogy megis teszem.

Természetes, egy kis borocska is beszélt, mivel azon időben csak nem minden e nótát mondá: „Ej haj igyunk rája, — Ugyis elnyél a sir szája.“

A mint a tiszteletes felteszi a sorszámot, kéri barátja ne tréfáljon: s erre abba hagyatott az irás.

— Megkövetem édes tiszteletes uramat, halottunk akadt, — mondá az érdemes kurátor úr beköszönés után.

— Kicsoda megint? — volt a kérdés.

— Hát bizony X. urat ki is terítettük, csendíteni kellene. (A bejelentett barátja volt, kivel azelőtt egy órával incselkedett.)

Jámbor pap.

A tavasz beköszönt, de még füvet nem varázsolt elő, a padokról pedig sok helyütt a széna lefogyott, az oktalan állat enni óhajtott. Ily sok szükségtől kényszerítve, elmegy a komám uram a tiszteletes csűrbe úgy estéli szürkületkor, és mivel még abban találtatott széna, egy jó csomót összeköt.

— Tiszteletes uram! lopják a szénát, — nagyremülve szólt be Maris gazdasszony.

Kinéz a tiszteletes az ablakon s hideg vérrel mondja:

— Hiszen a komám az.

— De üsse meg a menydergős menkő, — akár komám, akár nem komám, ne lopjon.

— Ne lármázzék kend, hiszen nem lop, csak elviszi, — csitítja a tiszteletes.

— Hiszen, de nem kért. — durezáskodék Maris asszony.

— No, no, ha szüksége nem volna reá, nem vinné, — békíté Maris asszonyt.

E párbeszéd alatt folytonosan nézi a tiszteletes a komám uramat, s a mint látja, hogy minden küzdekedése mellett is fel nem bírja venni, kiszól hozzá:

— Várjon komám uram, kimegyek és feladom.

Úgy történt.

Egyedén.

Összegyültek egy jámbor tiszteleteshez az öt tisztelő s vendégszeretetéért becsülő tisztitársak szerény lakában, mikor az aratás legjavában folyt. Nagy hőség volt; lehetett a paplaktól az aratókat látni, s mondja egy tiszteletes:

— Bizony roppant sokat ki kell a szegény munkás népnek állani, minő nagy a hőség, mégis ha élni akarnak, dolgozniok kell!

— Hozzá vannak már azok ahoz szokva, — mondja egy másik, azonban most igen olesó a kepe, mert *kilenczedén* aratnak.

— Ha *egygyedén* adnák, sem aratnám én, — jegyzé meg a háziúr.

Tyúk-kaparás.

A tyúk neki repült a cselédház ablakának és ki is vitte magával. Bemegy Maris asszony a tiszteletes szobájába, hogy majd ott felveszen egy darab papirozt és a hézagot beragasztja. Talált az asztalon, elvéve, felragasztá. Ez vasárnap volt.

Felkészül a pap a templomba, keresi az alkalmi beszédjét, mit mondandó volt . . . Nincs.

— Maris, minek volt kend a szobámba? — kérli a gazdasszonyt.

Az megvallja.

— Hozza kend vissza, — förmedt reá a tiszteletes, — hiszen az a prédikációm!

— Oh édes tiszteletes uram, már csak tessék megengedni, azt nem hiszem, hiszen olyat a tyúk is tud kaparni — jegyzé meg Maris asszony.

A tiszteletes igen rossz irásu volt.

Az 1-ső számbeli rébusz megfejtése.

„Keresztes háború.“

Hivatlan borbély.

M...i vigkedélyü színművésziünk bizonyos nagy hotelbe lévén szállva, feltette magában, hogy a vendégeket megtréfálja. Vele lévén többek közt egy jelmez, melyben nem rég egy borbélyszerepét adta, ezt magára ölti és valamennyi szobaajtón kopogtatván, jelenti magát:

„Nem parancsolnak-e beretválni?”

Sokan találkoztak. Ő egyiket a másik után szépen beszappanyozván, mindeniknél azzal menté magát, hogy beretváját a szomszéd szobában felejtette és engedelmet kérve, minden vendégszobából szépen kiosant.

Végre útiruháját vévén magára, saját pofáját is beszappanyozta; épen szerencséjére, mert már hallotta a nagy lármát, csengetést, lótást, futást, „hol az a semmirekellő borbély?” — „pinczér, rögtön hozza a 19-dik számba azt a gazembert;” stb.

A többiekkel ő is dühösen kirontott szobájából és a legnagyobb lármát csapta, a szálloda-tulajdonoshoz rohant, azt is csúnyául lehordta, végre pedig, miután

mindnyájan belefáradtak a veszekedésbe, ő is a többiek után szobájába vonult, és a hogy a nevetéstől birta, lemosta a szappant arczáról.

A történelmi váltó.

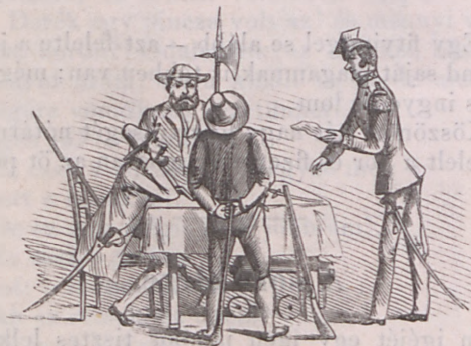
I.

„Mától számítandó bizonyos idő múlva fizessenek önök ezen magány-váltónál fogva, rendeletemre három,

azaz 3 darab herczegséget o. é. Értéke számadásban. Fizetendő Parma-, Modena- és Florenczben. Ribiglio et Comp. uraknak Florenczben, Modenában és Parmában. Napon Leo.”

II.

Nem acceptáljuk.

III.

Ponyvatoxy herczeg. A bizományosok nem fogadják el a váltót!

Napon Leo. Hát jól van.

Ponyvatoxy h. De már most majd a váltótulajdonos óvatoltatni fogja a mi házukra.

Napon Leo. Teheti — a határidő leteltével. (?)

Ujabbkori furcsaságok.

Úgy látszik, hogy a kik legkésőbbnek fognak engedményeket adni a magyar nyelv dolgában, azok a tiszai vasút hivatalnokai. A napokban egy küldeményünket nem fogadták el azért, mivel a czimzeten *Nagy-Várad* magyarul volt írva, s a csomagot vissza kellett hozatnunk, s szépen *Groszwardéint* írni. úgy vették fel. Hasonló esetek a postahivataloknál soha sem fordulnak elő.

Egy szökéhez.

Hivsz — megyek, édesgetsz — eszeveszve borúlok elődbe;
Ah de parancsolsz is : barna után epedek.